

Ὁ δὲ Κοκκίδης, τῶν καλῶν γενναίως στρατιωτῶν, τοῦ λιμαδόρου ἀδελφοῦ καὶ λιμαδόρου πρώτης, ἐμάχησε τὸ σθένος ἐν μηχανορραφίᾳ αὐτοῦ τοῦ νέου εὐαγροῦ καὶ σεβαστοῦ κτιρίου, ποῦ τὸς κῶσμος ἐρχεται εἰς λόγους ἐν τρυφήνῃ καὶ καθὲ τὸσο γίνεται καὶ χαλαροῦς Κύριος, καὶ ἀρετικῶν καὶ θηλυκῶν χορεύει σκυλελόγι καὶ περὶ πίστεως λαλοῦν σπουδαίῳ θεολόγῳ, ἀκούει δὲ τὴν διδαχὴν ἐν σιωπῇ καὶ τάξει ἢ καθὲ θρήσκα τοῦ συρμού μὴ βροῖξῃ καὶ μὴ σταῆξῃ.

Καὶ συναυλία δίδονται καὶ συναναστραφαὶ καὶ κῶδεται καὶ ἡ τράπουλα, μπιζίκι, μῆκος, πρέφα, μὰ καὶ γυναικίαι κάποτε ἀκούονται σοφαί, ὡς ἡ Παρὲν ἡ Κεχαγιά, καὶ καθὲ Γενοβίφα, καὶ ἴδιον φῶς ἀληθινὸν ἠλεκτρον καὶ σπάνιον καὶ πνεῦμα παρὰ γυναικῶν ἐλάθωμεν οὐράνιον.

Ἄλλ' ὅμως καὶ ὁ Διαδόχος καὶ ῥέκτης Κωνσταντίνος ὡς τακτικὸν τοῦ Παρνασσοῦ ἀνεκπύρηθη μέλος, καὶ ἐνέκρινε τὸ πρόγραμμα τῶν τελευτῶν καὶ ἐκείνης καὶ μία, δύο, ἀλατρί, ἐπίπραν ὅλα τέλος.

Καὶ Σωματεῖα πάμπολλα τοὺς φίλους τῶν ἐπίσταν ἐλθόν ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν τετραπεράτων, καὶ νὰ περάσουν οὐρεα καὶ θάλασσαν ἤχησαν μὲ τὸν σπουδαῖον κίνδυνον νὰ βγάλουν πάντερὰ των. Δι' ὅσα ὅμως ὑποστοῦν λεπτὸ δὲν θὰ τοὺς μέλη καὶ ἀμίσως ἐπιλήθμονες θὰ γίνουσι τοὺς καμῶτος, ὅταν ἴδουσι τὰ μούτρα μου, τὰ μέλη, τὰ μὴ μέλη, καὶ τὸ μονόκλ τοῦ Κωντουμά, τοῦ νέου διπλωμάτου.

Μικροὶ μεγάλοι ἔχασαν Παρασκευὴν καὶ Τρίτην καὶ τὸν Σοφοῦλην ἔχοντες μαζί μὲ τὸν Πολίτην, ἀρχισιτίτην ζηλωτῆς καὶ γνώστας οὐ τυχαίους, θὰ πᾶνε ἄσπην Ἀκρόπολι νὰ κάνουν τοὺς ἀρχαίους, ἐκεῖ δὲ τέλος θὰ γενῇ καὶ ἡ ρωτογραφία των μὴν τύχη καὶ λησμονηθῇ ἵστὸ μέλλον ἡ σοφία των.

Ἄφου δ' ἐκεῖ ζωγραφηθῶν ἀμίσως τὴν ἐπαύριον θὰ πᾶνε τὸν ἀέρα των νὰ ἀέρουν εἰς τὸ Ἀύριον, ποῦ ὁ Κζμπας ἐξώδεξε νὰ γίνῃ καὶ καμῶρα γὰ νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὴν ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα, καὶ θὰ γυρίσουν ἀπ' ἐκεῖ μὴ λαμπαδηρορίαν ἔμπροσ καὶ ὀπίσω οὐρόντες πηδῶσαν μαγαγάρια.

Ἐν τούτοις μετὰ λύσης μου παρκτηρῶ μεγάλης πῶς ἐβγαλε διάταγμα ὁ Λάμπρος ὁ Μεγάλης, πῶς ὅστις θέλει αὐρίον ἵστὸ γέυμα νὰ τὸ στρώσῃ ἀντίτικτον δεκαπράχικον ὀρεῖται νὰ πληρώσῃ.

Ἄλλως δὲν γίνεται δικτὸς ἵστὸ Παρνασσὸ τὸ γέυμα ὅσον καὶ ἂν ἔχη τάλαντον, ὅσον καὶ ἂν ἔχη πνεῦμα.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Γραμματεὺς, ἐγ' ὅμως ἀπ' ἑτέρου εἰ' ἄλλου διατάγματος ὀρεῖω νεωτέρου πῶς ὅσοι σὰς ἐλύσαν ἀπόμει μετὰ στίχους των, ὡς καὶ αἱ Ρωσοῖδες ἀείδει μετὰ ἀγρίους ἴχθους των, αὐτοὶ κατὰ συνήθειαν γνωστὴν καὶ παλαιὰν ἀρέσκτως πρέπει αὐρίον νὰ φάνε ζωριά.

Οὐχ ἴητον μετὰ τοὺς προῦχοντας καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους, αὐτοὺς τοὺς πολυπλάνητας καὶ δυστυχίαις ἀνθρώπους, ἐκῶστος τοῦ Παρνασσὸ ὁ κῶσμος ἀφῶν, γιὰτι καὶ ἐκείνη χάρισμα θὰ φάνε ἅν καὶ ἔμας, καὶ ὁ Κουσαλέξης ἀπὸ χθὲς δὲν παύει νὰ πληρῶν γὰ νὰ δειπν' ἀσούστα καὶ ἀναύλους ἐκδρομάς. Καὶ ἂν ἵστὸ Τραπέζι ἐξαρνα ἐνακῆψον σωρηδὸν καὶ τὰ σοφὰ Γερμανικά καὶ τᾶλλα Ἰνστιτούτα, τότε θὰ πῆ καὶ ὁ Γραμματεὺς ἡμιθανῆς σχεδόν : « Ἢλι λαμὰ σαβχχβανι, ποῖς τᾶφερι καὶ τούτα ; »

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται πῶς θὰ συμβῶν ὡς τὸσο, ἔπρεπε δὲ καὶ ὁ λόγος μου μακρύτερος νὰ ἦτο, ἀλλ' ὅμως θέλον ἀπ' αὐτὸν ταῦτιτὰ σὰς νὰ γλυτώσω τὴν ἐναρξιν τῶν ἐρωτῶν τοῦ Παρνασσὸ κηρύτω.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατοῖμπαλι, ποῦ εἶναι μία τρέλλα... ἐκῶτος ἐκομίσθησαν μυρίζοντα καπέλα, καὶ τὸ κεφάλι καθενὸς σκορπίζει μυρωδιάς, ὅπου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν λιγόνονται καρδιάς, καὶ φεύγουν τὰ μικροῦτα καὶ ὅλα τᾶλλα τέρατα, ὅπου μὲ ἔρχονται καὶ ἑδῶ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα. Ἰδοὺ καπέλα μὴ φορὰ μία καθενὸς κεφάλι... ἔμπροσ εἰς τοῦ Κατοῖμπαλι προσητὸ τὰ πάριον ἄλλοι.

Νεοὶ οριζας, καφῆνες τοῦ Γιάννη Μανρομιάτη, ἵστὸν Πατισίων τὴν ὁδὸν, Λεβδίον συνουκία... φιλάνου γλῶσσα ὀχληρὰ ἐκεῖ δὲν σὲ παράττει, ἐκεῖ ἀθανατος καφῆς καὶ ἀπὸλαῖσις γλυκεῖα, γλυκύματα διάφορα καὶ μπιρίαις καὶ κρασί. καθ' ὅλα περιποιοῖσις, ρομάντζο καὶ βροσμά.

Κομμωτήριον ἐν Συῶρην Στελιάνου Γαρουφαλίδη, πάνσοφ μύρων καὶ ὀρωμάτων καὶ κομμώσεως πλουσίας, ἂν γυναικίαι κῶβει γλῶσσα τὸ σπουδαῖον τοῦ ψαλλίδι, ἐκεῖ δὲ καὶ ἴδιος τμήμα τακτικῆς ψυχρολουσίας. Καὶ ὁ κλεινὸς Γαρουφαλίδης, ἂν καὶ πάμπολλα γνωρῆξῃ, μίτη κῶν ὄρα ποῦ κομμεῖται, μὰ τὴν ὄρα ποῦ ζουρτρεῖ, μίτη κῶν περὶ τρεχούσης δὲν μίλει πολιτικῆς... ἀριθμὸς πενήντα τρία, ὀρόμος Ἐκλάας Ἀγγλικῆς.

Ταφῆς κοροδιδάκαλος τοῦ τρέχοντος καιροῦ ἐξέδωκε καὶ Ὀδηγὸν λαμπρὸν περὶ χοροῦ, καὶ ὅστις μῶν ἀγαπᾷ πῶς πρέπει νὰ δαλάτωρ ἄς δόσῃ μῶμῆσι βραχμὶ τὴν Ὀδηγὸν νὰ πᾶρη.

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν οἷς κάνω — πῶς ἵστὸ σπῆζι μου ἀνέθη,
ἵστὸν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε σουαρεῖ:
μὲ ἱεροδοχίῳ Σόδη, — ὅσὸ ἵστὸ λάδι τρεῖς ἵστὸ ῥῶδι,

μὲ Χριστὸν μὲ μὴ μῶνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνῆρα, — ποῦταν ἄλλοτε ραμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προστατίου, κοινοῦτος πωλῆς.